

er først, naar man gaaer videre frem paa Livets Bane, naar man bliver voksen og skal confirmeres. I enkelte Skoler er det paabudt, at Vaccinationsattest skal fremlægges, førend man faaer Tilladelse til at nyde Underviisning, at lære Religion og andre Gjenstande, som man lærer i Skolerne. Men derimod siger Collegiet i sin Betænkning, — jeg tillader mig at sige Collegiet, fordi jeg troer, at det er feil, at i Almueskolerne er dette ikke Tilfældet; der behøve de fattige Børn slet ikke at producere Attest for, at de ere vaccinerede; de skunne meget godt gaae i Skole og gaae imellem de andre Børn uden at blive smittede af dem og ogsaa af Kopperne; der er slet Intet iveien derfor. Men det er ikke Tilfældet; det er jeg bleven oplyst om; der er Tvang paa, at de skulle producere Attest. Idetmindste har min ærede Ven fra Kjøbenhavn — den 4de Landstingsmand for 2den Kreds (Borgen) — som sidder ligegoverfor mig, overbevist mig om, at det ikke er saa. Men det staaer jo dog i Erklæringen, at de behøve det ikke. Jeg vil ikke træde det høie Collegium for nær; men jeg vil sige, at det paa en Maade bærer sig ad som Folk, der komme og fremvise Kunst, og som sige: „De behøve virkelig ikke, mine Herrer, at tørre deres Fodder af; Gud bevare's, der er Intet iveien, De kunne meget godt træde indenfor!“ Det er en Maade at tale paa, som jeg ikke forstaaer. Det gjør mig, som sagt, ondt at træde saa skarpt op imod et Collegium, der bestaaer af mange anerkendte dygtige Folk, men jeg kan tilforlædelig ikke af Varme for Sagen undlade at blotte det for alle de Svagheder, det viser frem i dets egne Erklæringer; jeg holder mig alene til, hvad der staaer i dets Erklæring; jeg vil ikke Andet end lade denne Erklæring tale til Fordeel for min Sag. Desforværrer er jeg ikke Jurist; thi ellers skulde jeg, som sagt, faae langt Mere ud af Erklæringen, end jeg har tilladt mig at udtale.

Det har iøvrigt glædet mig under denne Sags indledende Behandling, at saamange ædle og brave Mænd her i Thinget have støttet mit Forslag, og jeg er overbevist om, at denne deres Fremtræden ved at støtte mit Forslag alene er grundet paa den Erfaring, de have

havt i deres egen og nærmeste Kreds, og blandt dem ere de ærede geistlige Medlemmer, som jo maae antages at have et særdeles vidt udstrakt Betsendsskab til Folket, især Almuestanden i Almindelighed. Det har glædet mig, fordi jeg er fuldkommen overbevist om, at i det Dieblit, jeg staaer her og taler Nationens Sag i Almindelighed, vil der blandt Nationen findes Mange, der idag yttre det Ønske: „Gid hans Forslag maae finde Indgang! gid vi maae blive befriede for at lade vore rødmissede Glutter blive tatoverede og udsatte for — Gud veed hvilke — Sygdomme, som ellers maae overfalde dem.“ Det har ikke svækket min Overbeviisning, at Enkelte have villet søge at indskrænke deres Udtalelser til deres egen Synskreds eller den Kreds, hvori de bevæge sig; det er indenfor Herligheden og et bedre Udkomme, at de have deres Grændse; men enhver Anden, der har været udenfor denne Grændse, og som har bevæget sig i det virkelige Liv, troer jeg vil være enig med mig i, at der kun er een Mening om, at man ikke saaledes skal gaae hen og give sig selv og sine Børn til Priis for Sygdomme, man ikke kender. Jeg veed meget vel, at den ærede 5te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) har et Hjerte, der er aabent for Alt, at han taler af et varmt Hjerte, og at han i sin Tid, da denne Lovgivning udkom, vistnok efter sin bedste Overbeviisning har givet sit Samtykke dertil; men jeg seer ogsaa af den Lovgivning, der følger efter, hvor forsigtigt han har handlet, hvor omfindlig han har været ved at paalægge Nationen en Tvang, som han dog maa sige har meent ikke burde paalægges den. Jeg henpeger her for Exempel til den Lov, der udkom — jeg troer det var i Aaret 1835 — om Revaccinationen, hvorledes han der saa kjerligt og omhyggeligt vaagede over Nationens eget Jeg, hvorledes han i Indledningen til denne Placat eller Forordning — jeg veed ikke, hvad den kaldes — søgte at virke raadende men ikke befalende. Det ligger altsammen klart for mig, og jeg troer, at hans Hjerte, ligesom det altid har vist sig for mig, saaledes ogsaa her ved denne Sags Behandling, affeet fra Alt, hvad der fra tidligere Tid af staaer indskrevet i de fleste af de ærede Herrer's Erindring om